

Rozjímanie na nedeľu 2. týždňa v pôstnom období (cyklus A)

Rozjímanie na nedeľu 2. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: púšť a hora sú miestami ticha; Boh nás zbožšťuje v modlitbe; Božie tajomstvo sa nám postupne odhaľuje.

LITURGIA Z MINULEJ NEDELE nám predstavila Ježiša a diabla tvárou v tvár na púšti. V túto druhú nedeľu pôstu sa naopak presúvame na horu Tábor, aby sme boli svedkami slávnej udalosti Premenenia Pána. Ak na

púšti „vidíme Ježiša ako úplného človeka, ktorý s nami zdieľa aj pokušenie“, na Táboře „ho kontemplujeme ako Božieho Syna, ktorý zbožšťuje naše človečenstvo“[1]. Napriek kontrastu však obe udalosti predznamenujú veľkonočné tajomstvo: „Ježišov boj s pokušiteľom je predzvesťou veľkého konečného zápasu Umučenia, zatiaľ čo svetlo jeho premeneného tela predznamenuje slávu zmŕtvychvstania“[2].

Púšť a hora majú spoločné to, že sú odľahlými miestami, kde vládne samota. Ježiš sa tam uchýlil, poháňaný Duchom Svätým, aby sa modlil k Otcovi. Sväté písmo nám ukazuje, že v týchto priestoroch, zbavených hluku, sa Boh zjavuje osobitným spôsobom. Preto všetci potrebujeme priestory a časy ticha, v ktorých môžeme utlmiť hluk, ktorý nás obklopuje, a vytvoriť priestor pre vnútorné stíšenie sa, v ktorom

počujeme Boží šepot. „Ticho je schopné otvoriť vnútorný priestor v najintímnejšej časti nášho ja, aby tam mohol prebývať Boh, aby jeho Slovo zostalo v nás, aby láska k Nemu zakorenená v našej mysli a srdci oživovala náš život“[3].

Je normálne, že cítime určitý strach z ticha, pretože od nás vyžaduje, aby sme vstúpili do svojho vnútra a objavili pravdu o našej existencii. Je tiež normálne, že spočiatku je pre nás ťažké znížiť úroveň hluku v týchto momentoch. Ale keď ho hľadáme uprostred každodenného zhonu, medzi toľkými zrýchlenými činnosťami, otvárame cestu Božej prítomnosti. Pán často čaká na naše ticho, aby sa nám zjavil.

.....

PETER, JAKUB A JÁN, keď vystúpili na vrch Tábor, sa nečakane ocitli

uprostred Ježišovej modlitby. V minulosti mnohokrát kontemplovali tvár Majstra; pozerali sa na neho, keď sa modlil, keď kázal o príchode Kráľovstva alebo uzdravoval mnohých chorých. Možno videli v Kristovej tvári odraz pocitov, ktoré naplňali ich srdcia. Na vrchole Tábora však vidia túto milovanú tvár novým spôsobom.

Ježiš zjavuje svoju slávu trom priateľom: „Tam sa pred nimi premenil: tvár mu zažiarila sťa slnko a odev mu zbelel ako svetlo“ (Mt 17, 2). Pohľad na oslávené telo Pána na nich urobil taký dojem, že Peter nadšene zvolal, bez toho, aby vedel, čo hovorí: „Pane, dobre je nám tu. Ak chceš, urobím tu tri stánky: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi“ (Mt 17, 4). Učeníci sa cítili zbožstvene. „Modlitba je povznesenie duše k Bohu“^[4], píše svätý Ján Damascénsky vo formulácií, ktorú prevzal Katechizmus Katolíckej

Cirkvi; je to priestor ticha pred Bohom, kam prichádzame, aby sme sa ním naplnili, aby sme uhasili svoj smäd.

Učeníci boli uchvátení tým, čo videli na Táboře. „Modlitba nám dá dobré, pokorné, sväté zbožstvenie,“ napísal svätý Josemaría, „a budeme tak môcť pracovať vo všetkých prostrediach (...). Kvôli tomuto neustálemu, vytrvalému nasledovaniu toho, čo je božské, nám Pán dá hojne bohatstvo svojich darov, dobré zbožstvenie“[5]. „Zároveň nie je zdravá modlitba, ktorá je cudzia životu. Modlitba, ktorá nás odcudzuje konkrétnemu životu, sa stáva spiritualizmom alebo, čo je ešte horšie, ritualizmom. Spomeňme si, že Ježiš, potom ako ukázal svojim učeníkom svoju slávu na vrchu Tábor, nechcel predĺžiť tento moment extázy, ale zostúpil s nimi z vrchu a vrátil sa ku každodennému životu. Lebo táto skúsenosť mala zostať v ich srdciach

ako svetlo a sila ich viery; ako svetlo a sila aj pre nadchádzajúce dni: dni Umučenia“[6].

TAK AKO SA TO STALO pri krste Pána v rieke Jordán, aj na vrchu Tábor „sa zjavila celá Trojica: Otec v hlase, Syn v človeku, Duch v žiarivom oblaku“[7]. Prekvapení tým, čo sa odohrávalo pred ich očami, traja Ježišovi učenici dostali zjavenie, ktorého pochopenie im zabralo viac času: že jediný Boh je zároveň Trojica osôb. Tajomstvo Boha sa nám postupne odhaľuje v modlitbe, na ktorú sa často pripravujeme duchovným čítaním a osobnou formáciou. Týmto spôsobom pripravíme cestu Duchu Svätému, aby postupne očistil našu predstavu o Bohu a naučil nás pristupovať k nemu s jednoduchosťou a dôverou. Duch Svätý z nás urobí

„premenených mužov a ženy“[8], ktorí sa nechali obnoviť, napraviť a utešiť.

Keď Peter ešte hovoril, „zahalil ich jasný oblak a z oblaku zaznel hlas: *Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie; počúvajte ho.* Keď to učeníci počuli, padli na tvár a veľmi sa báli“ (Mt 17, 5-6). Sú to slová a okamihy, na ktoré apoštoli nikdy nezabudnú. Spojení s Ježišovou modlitbou aj my objavujeme krásu počúvania Pána a pochopenia nášho postavenia ako Božích detí.

„Modlitba je živým vzťahom Božích detí k ich nekonečne dobrému Otcovi, k jeho Synovi Ježišovi Kristovi a k Duchu Svätému. (...) Život modlitby teda znamená byť stále v prítomnosti trojsvätého Boha a v spoločenstve s ním“[9]. Mária, ktorá sa nechala vnútorne formovať milosťou, nám môže pomôcť nájsť tie chvíle ticha, v ktorých môžeme prehľbiť naše Božie detstvo.

[1] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 17-II-2008.

[2] *Ibid.*

[3] Benedikt XVI, *Audiencia*, 7-III-2012.

[4] Svätý Ján Damascénsky, *De fide orthodoxa*, 3, 24.

[5] Svätý Josemaría, *Listy* 2, bod 54.

[6] František, *Audiencia*, 9-VI-2021.

[7] Svätý Tomáš Akvinský, *Summa theologiae III*, c. 45, a. 4, ad 2.

[8] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 11-III-2001.

[9] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2565.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
nedelu-2-tyzdna-v-postnom-obdobi-
cyklus-a/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-nedelu-2-tyzdna-v-postnom-obdobi-cyklus-a/) (28.02.2026)